

HỒI 68

Tổng Thượng Môn Lai

Hai gã chỉ tốn hơn một canh giờ công phu đã mang hết hơn bốn mươi bao muối lớn lên thuyền, nghỉ lại ngày đó mất cả một đêm mệt nhọc thở hồng hộc, hai gã mới cảm nhận được mình đã tiến bộ tới mức nào. Trời còn chưa sáng, bọn gã đã giương buồm ra biển.

Khấu Trọng nói: "Chúng ta thử ngược dòng Trường Giang, đi về phía Tây vào sâu trong lục địa, nếu như không được thì mới đổi đường lên bộ!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ta với người đều là "thấp thủ" lái thuyền, cả một thuyền phu phổ thông cũng chẳng bằng, ở trên biển thì không có vấn đề gì. Đương nhiên! Ta nói là nói lúc sóng yên gió lặng thôi, nhưng nếu vào sông thì...".

Khấu Trọng cười cười nói: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Nếu thuyền chìm thì chúng ta nhảy xuống mò nó lên, lúc ấy chuyển sang đi đường bộ cũng chưa muộn. Đừng quên rằng chúng ta là cao thủ cả trên bộ lẫn dưới nước đấy nhé!".

Từ Tử Lăng đặt tay gã lên bánh lái, cười khì khì nói: "Đến lượt người rồi, ta vào đi ngủ đây!".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Biết vậy bắt sống vài tên tiểu lâu la Hải Sa bang, bắt chúng lái thuyền cho chúng ta thì bây giờ có phải bớt khổ rồi không?".

oOo

Từ Tử Lăng bị tiếng trống trận làm giật mình thức giấc, nhất thời còn tưởng rằng mình đang ở giữa chiến trận, bật người tung mình lao ra ngoài. Khấu Trọng đang nheo nheo mắt nhìn ba chiếc thuyền đang tiến đến theo hình chữ phẩm, những chiếc thuyền này đều hẹp hơn so với thuyền của hai gã, chiều dài cũng dài hơn chừng một trượng, về mặt cơ động thì đã chiếm thế thượng phong rõ rệt, chiếc thuyền của bọn gã đã nặng nề công kênh, lại chở đầy muối, càng không thể là đối thủ. Thuyền của hai gã đang lao thẳng về phía thuyền địch. Dưới

ánh sáng mặt trời rực rỡ, chỉ thấy trên mỗi thuyền đều có hơn mười người đang đứng, kẻ nào kẻ nấy đều giương cung ngắm tiền, hoặc điều khiển máy bắn đá chuẩn bị tác xạ, hoặc cầm những công cụ giống như cần câu để móc khóa thuyền địch, thanh thế hung hãn phi thường. Trên thuyền đối phương treo một lá cờ bay phấp phới, trên cờ viết một chữ "Cao" thật lớn.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh Khấu Trọng, chau mày nói: "Là thần thánh phương nào vậy?".

Khấu Trọng nhướn miệng nở một nụ cười tươi rói, hân hoan nói: "Chỉ nghe tiếng trống trận, có thể biết đấu chí của bọn chúng rất cao, nhưng nhìn bọn chúng hành động tán loạn vô chương như thế thì biết ngay bọn này chỉ là một lũ ô hợp mà thôi. Ta đoán bọn chúng nhất định là lũ hải tặc đi cướp bóc khắp nơi, rất thích hợp để làm thủy thủ cho chúng ta".

Từ Tử Lăng thất thanh thốt: "Cái gì?".

Khấu Trọng nói: "Tất cả để cho ta ứng phó, hiện giờ hãy vào trong tránh tên đã, đợi bọn chúng lên thuyền, chúng ta sẽ hiển lộ một chút thân thủ cho bọn tạp mao này trở mắt".

"Cạch! Cạch!".

Hai chiếc móc câu lớn móc vào mạn thuyền, cùng lúc đó, hai con thuyền dài hẹp bắt đầu áp sát vào thuyền của hai gã. Bọn tặc nhân cùng nhảy xổ lên thuyền. Có ba tên trong bọn lao vào khoang thuyền, còn những tên khác thì lật tung những bao muối tìm kiếm tài vật. Còn một chiếc thuyền khác vẫn lững lờ đậu trước mặt, nhất thời bọn hải tặc hầu như đã không chế được đại cục. Trong đó có ba người hình như là thủ lĩnh của bọn hải tặc, đứng ở đuôi thuyền chỉ huy bọn lâu la hành động.

Đại hán cao to nhất có đôi mắt lớn như chuông đồng, tóc dài xõa ngang vai, râu ria đầy mặt, hình thể thập phần uy mãnh, hai cây thương ngắn chừng năm thước dắt sau lưng càng làm cho y thêm phần oai phong đường bệ, đến độ người ta phải cảm thấy ngạc nhiên vì không ngờ trong đám hải tặc cũng có một nhân vật như vậy. Lúc này, chỉ nghe y "ừm" một tiếng nói: "Nhi Lang vào trong khoang lâu như vậy, tại sao còn chưa thấy giải hai tên tiểu tử đó ra nhỉ?".

Một trung niên hán tử thấp gầy lộ thần sắc nghiêm trọng nói: "Để tôi đi xem sao!".

Người còn lại là một thanh niên cao lớn cường tráng, so với đại hán kia chỉ thấp hơn chừng một thốn nhưng cũng đã cao hơn người bình thường rất nhiều, bên hông đeo hai chiếc thiết hoàn, có vẻ như là một loại kỳ môn binh khí. Thanh niên vỗ nhẹ tay lên thiết hoàn nói: "Đệ đi với nhị ca!".

Đại hán tóc xoắn gật đầu đồng ý, thấp giọng nói: "Ta thấy có chút tà môn, phải cẩn thận đó!".

Thanh niên cười lớn nói: "Đồng Hải Tam Nghĩa chúng ta có phong ba gì mà chưa trải qua chứ!" Dứt lời liền cùng hán tử được gọi là nhị ca kia nhảy xuống tiến vào khoang thuyền. Đại hán tóc xoắn nhìn theo bóng hai người khuất dần sau cánh cửa khoang thuyền, chợt có một tên thủ hạ chạy đến báo cáo: "Đại gia, tất cả các bao trên thuyền đều là muối cả!".

Đại hán tóc xoắn càu nhàu nói: "Thật đen đủi, thứ phế vật này nếu không vận chuyển vào sâu lục địa thì bán được bao nhiêu chứ! Có điều chiếc thuyền này cũng là hàng hóa thượng đẳng đó!".

Một thanh âm lạ bất chợt vang lên bên tai y: "Ba chiếc thuyền của ngươi cũng không tệ, đại khái chúng ta cũng có thể kiếm con bà nó được một khoản".

Bọn tặc nhân không tên nào là không kinh hãi thất sắc. Chỉ thấy Khấu Trọng đang ngồi thoải mái trước khoang thuyền, đại đao gác trên đùi, mặt nhơn nhơn đắc ý, bộ dạng có vẻ khoan khoái vô cùng. Trên mặt gã nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời buổi ban mai, đôi mắt hổ không ngừng xạ ra những đạo thần quang cao thâm mịt mịt, khi gã đảo mắt một vòng nhìn lũ hải tặc, không tên nào là không dâng lên trong lòng một cảm giác mình vừa bị gã nhìn thấu tâm can.

Đại hán tóc xoắn giật mình kinh hãi: "Ngươi đã làm gì bọn họ rồi?".

Khấu Trọng nhàn nhã đáp: "Ngươi hãy bảo bọn thủ hạ chớ nên khinh cử vọng động trước rồi bản thiếu gia mới có hứng thú để nghiên cứu xem nên trả lời ngươi thế nào".

Đại hán tóc xoắn là người quyết đoán, lập tức quát lớn: "Toàn bộ dừng tay, đến cả đây!".

Hơn hai chục tên hải tặc vội vàng dồn về đuôi thuyền, cục diện trở thành thế địch ta phân minh rõ rệt. Đại hán tóc xoắn hiển nhiên là người trọng tình trọng nghĩa, song mục lấp lánh hàn quang, lạnh lùng nói: "Lần này xem như là chúng ta đã đắc tội. Chỉ cần các hạ thả người, chúng ta sẽ lập tức quay đầu bỏ đi, quyết không nuốt lời".

Khấu Trọng biết đối phương thấy bọn gã thu thập năm người mà không gây một tiếng động nhỏ trong lòng đã sinh lòng sợ hãi, liền bật cười ha hả nói: "Làm gì có chuyện dễ như vậy, trừ phi các ngươi đồng loạt nhảy xuống biển để lại ba con thuyền đó cho chúng ta, bằng không thì đừng hòng giữ mạng mà nhìn mặt trời ngày hôm sau nữa. Hừ, các ngươi thị cường đi cướp bóc tất cũng biết sẽ có một ngày như vậy chứ?".

Bọn hải tặc tức giận mắng chửi liên hồi, tên nào tên nấy đều lộ vẻ muốn quyết tử chiến một phen. Đại hán tóc xoắn găm lên một tiếng như cộp rỗng: "Im miệng lại cho lão tử!".

Đoạn chậm rãi rút song thương trên lưng ra, trầm giọng nói: "Đây gọi là rượu mời không uống, uống rượu phạt. Tiểu tử ngươi mau báo danh tính!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lão tiểu tử ngươi nói trước!".

Đại hán tóc xoắn thoáng ngẩn người, tiếp đó mỉm cười nói: "Một tên tiểu tử, một lão tiểu tử, rất công bằng! Hãy nghe đây, lão tử chính là người đứng đầu trong Đông Hải Tam Nghĩa Song Thương Cao Chiếm Đạo".

Khấu Trọng ôm bụng cười ngặt: "Cũng may là binh khí ngươi dùng đặc biệt một chút, nếu mà dùng kiếm thì lẽ nào không phải đổi thành Đơn Kiếm Cao Chiếm Đạo hay sao? Ngoại hiệu này do ngươi tự đặt lấy có đúng không?".

Cao Chiếm Đạo và đám lâu la lần đầu tiên gặp phải một địch nhân lâm trận vẫn cười nói như không giống như Khấu Trọng, lời nói lại hết sức hoạt kê quái dị, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ dị. Cao Chiếm Đạo tức giận nói: "Nói nhảm, nếu ngươi không chịu thả người thì mau gọi tên còn lại ra đây, chúng ta quyết một trận phân cao hạ!".

Y vừa nói vừa thềm ra hiệu cho thủ hạ, chỉ cần địch nhân trong khoang thuyền xuất hiện sẽ lập tức động thủ cứu người. Đây chính là chỗ cao minh của Khấu Trọng, bắt sống năm người của đối phương, bằng không nếu để bọn Cao Chiếm Đạo chạy trở về thuyền của chúng sau đó dùng cung tiễn và máy bắn đá tấn công từ xa thì con thuyền của bọn gã đảm bảo sẽ chìm sâu dưới ba thước nước. Khấu Trọng bỗng ngưng cười, ánh mắt sáng rực thần quang, nhìn chằm chằm vào Cao Chiếm Đạo, điềm nhiên nói: "Muốn thu thập mấy tên tiểu tặc các ngươi, đâu cần đến huynh đệ ta xuất thủ. Cao Chiếm Đạo ngươi nếu có chút tặc đảm thì đến đây cùng ta đơn đả độc đấu, chỉ cần ngươi đỡ được mười chiêu, bản thiếu gia sẽ lập tức thả người".

Cao Chiếm Đạo tức giận găm lên: "Câm miệng! Cao Chiếm Đạo ta đâu phải để cho ngươi gọi tả một câu tặc hữu một câu tặc như vậy? Cũng chẳng cần đến mười chiêu, lão tử đây sẽ cho ngươi biết thế nào là chân tài thực học".

Giọng nói của Khấu Trọng bất chợt trở nên lạnh tựa băng sương: "Các ngươi lên thuyền đánh cướp, không phải là tặc thì là cái gì? Ý cường hiếp nhược, chỉ dám hạ thủ với những ngư dân không có sức kháng cự, không phải là tiểu tặc thì là cái thứ chó chết gì?".

Một tên thủ hạ đứng bên cạnh Cao Chiếm Đạo ngoác miệng mắng lại: "Người không phải là tặc sao? Vận chuyển muối lậu thì là loại làm ăn chân chính gì?".

Khấu Trọng bật cười khanh khách nói: "Có gì không chân chính chứ, vùng Tây Bắc đang cần muối, chúng ta bắt từ lao khổ, bắt kẻ cực nhọc khó khăn, vượt qua thiên sơn vạn thủy vận chuyển muối đến đó, buôn mình bán bạch, song phương đều cam tâm tình nguyện, lẽ nào lại không hơn các người đi cướp đoạt tiền hàng do người khác dùng mồ hôi nước mắt gian khổ kiếm về?".

Bọn hải tặc nghe gã nói vậy đều á khẩu vô ngôn, nhất thời không biết đối đáp ra sao. Khấu Trọng cất giọng hùng hồn nói tiếp: "Nam nhi lập thân với đời, ít nhất cũng phải nuôi chí cao xa, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ. Lão tử đây sau khi kiếm được món tiền này, sẽ dùng nó để chiêu binh mãi mã, tranh đoạt thiên hạ, xây dựng nên đại nghiệp vạn thế bất hủ, đám tiểu tặc chỉ biết cướp hàng đoạt hóa như các người làm sao mà hiểu được".

Cao Chiếm Đạo khịt mũi tỏ vẻ coi thường, sải bước tiến lên, đồng thời quát lớn: "Phí lời! Để lão tử xem người có bao nhiêu phân lượng".

Bọn lâu la thủ hạ còn đang reo hò ầm ĩ thì Khấu Trọng đã bật người lao vút tới, trường đao trong tay bổ xuống đầu Cao Chiếm Đạo như một lưỡi tầm sét. Cao Chiếm Đạo nào ngờ đối phương dũng mãnh đến vậy, nói đánh là đánh, vừa xông lên đã như lòi đỉnh vạn quân, cực chẳng đã đành phải nghiêng rặng bắt chéo hai cây thương vào nhau chống đỡ một đao của gã. Nền biết rằng dù là nhất lưu cao thủ, nếu muốn phát huy công lực ở mức độ cao nhất cũng buộc phải có sự chuẩn bị vận công trước, chỉ có như vậy y mới có thể phóng ra toàn bộ nội kinh ở bất kỳ sát na nào. Khấu Trọng không cần trải qua quá trình này đã có thể bộc phát nội lực, lập tức khiến cho lũ hải tặc trở mắt le lưỡi, kinh hãi tuyệt luân.

"Hự!"

Cao Chiếm Đạo lão đảo thoái lui bảy bước rồi mới ngưng lại, sắc mặt trắng bệch như người chết. Khấu Trọng thì khen thầm trong bụng, biết võ công người này cao minh hơn nhiều so với hai huynh đệ của y, không ngờ có thể đỡ được một kích đầy tụ lực này của gã. Bọn lâu la nhận ra đầu lĩnh không ổn, vội vàng xông lên trước mặt Cao Chiếm Đạo, nhưng không có kẻ nào dám động thủ. Khấu Trọng hoành đao đứng hiên ngang, toàn thân toát ra một hào khí vạn trượng. Gã cong tay búng nhẹ vào thân đao, phát ra tiếng kêu ong ong, mỉm cười nói: "Đã đỡ được một đao của ta thì chuyện hôm nay hãy dừng lại ở đây!".

Cao Chiếm Đạo lúc này mới cảm nhận được hàn khí từ thân đao của Khấu Trọng xâm nhập nội thể, kinh hãi run giọng nói: "Các hạ cao tính đại danh?".

Khấu Trọng thần nhiên nói: "Ta tên Khấu Trọng, huynh đệ của ta tên Từ Tử Lăng. Các người không nghe qua ta cũng không lấy gì làm lạ".

Tất thấy bọn hải tặc đều động dung. Cao Chiếm Đạo giật mình thốt: "Làm sao mà không nghe qua chứ? Hai người vừa mới thiêu rụi hơn mười chiếc thuyền của Hải Sa Bang, ngay cả Lý Mật cũng không làm gì được hai người".

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Tin tức của các người thật nhanh, có phải là lúc lên bờ dạo chơi nghe được hay không?".

Bọn hải tặc đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, một tên lên tiếng nói: "Khấu gia làm sao cả chuyện này cũng đoán ra được vậy?".

Chiến ý của Khấu Trọng đã hoàn toàn tiêu thất, gã thấy bọn hải tặc đều nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái, liền cười lên ha hả nói: "Chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch. Ta sẽ thả năm vị huynh đệ của các người, các người phụ trách chuẩn bị một bữa tiệc phong phú mang tới đây cho huynh đệ chúng ta hưởng dụng. Từ nay ai đi đường nấy, không liên quan đến nhau nữa. Các người thấy thế nào?".

Cao Chiếm Đạo thu hồi song thương, hân hoan nói: "Nhân vật trời sinh anh hùng như Khấu gia đây, Cao Chiếm Đạo ta bình sinh mới gặp lần đầu. Khấu gia đã không trách chúng tôi lỗ mǎng, chúng tôi đương nhiên cung kính không bằng tuân mệnh rồi. Hà! Thật thống khoái!".

oOo

Thì ra đám hải tặc này đều là Tùy binh. Tháng hai năm đại nghiệp thứ bảy, Tùy Dạng Đế hạ chiếu thảo phạt Cao Lệ, bọn chúng bị điều tới Trác huyện, theo đại quân tấn công thủ phủ Cao Lệ Bình Nhưỡng. Lần đó thắng trước bại sau, quân Tùy sĩ khí giảm sút, lại không đủ quân lương. Đạo binh hơn mười vạn quân của Cao Chiếm Đạo trúng phải mai phục, lúc về đến Liêu Đông thì chỉ còn hơn hai ngàn bảy trăm người. Lần thứ nhất viễn chinh thất bại, nhân lực vật lực tổn thất nghiêm trọng, theo lý cần phải nghỉ ngơi để dưỡng sức dân sức nước, chẳng ngờ đến năm Đại Nghiệp thứ chín, Dương Quảng lại viễn chinh Cao Lệ lần thứ

hai. Lễ bộ thượng thư Dương Huyền Cẩm liền thừa cơ Dương Quảng đang viễn chinh bên ngoài, bách tính đang thống hận với quân dịch và lao dịch, thiên hạ đại loạn mà dấy binh tạo phản. Bọn Cao Chiếm Đạo bấy giờ đã phản lại triều đình mà gia nhập vào phản quân của Dương Huyền Cẩm. Dương Huyền Cẩm về sau thân bại danh liệt, bọn Cao Chiếm Đạo liền chạy về Côn Lãng, chẳng ngờ người trong gia tộc đã vì bị bọn y liên lụy mà toàn bộ đều bị trảm thủ, hết đường, bọn y đành phải ra biển làm hải tặc.

Hán tử thấp lùn tên gọi Ngưu Phụng Nghĩa, người thanh niên tên là Sát Kiệt, hai người này chẳng những võ công rất khá, lại đã từng đến trường học sách, vì vậy được đồng bọn tôn lên làm đầu lĩnh cùng với Cao Chiếm Đạo. Cả một nhóm hải tặc nguyên bản vốn có năm mươi hai người, đến hiện giờ đã tăng lên hai trăm hai mươi tám người. Chuyến đánh cướp này chỉ xuất động có hai trăm linh tám người, những người khác đều lưu lại trong sào huyệt. Bốn chiếc thuyền hợp thành một đội, men theo bờ biển đi về hướng Bắc.

Sắc trời tối dần, trên thuyền đèn đuốc sáng ngời. Trên thuyền của hai gã có bày một bàn tiệc lớn. Từ Tử Lãng, Khấu Trọng, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt và mấy tên đầu mục ngồi xung quanh, uống rượu cười nói vui vẻ. Còn trách nhiệm điều khiển thuyền, tự nhiên là do đám tiểu lâu la chấp hành rồi. Từ Tử Lãng nghe bọn Cao Chiếm Đạo kể về thân thế, biết được bọn họ chỉ là do quan ép dân phản nên mới đi làm hải tặc, ác cảm đã giảm đi rất nhiều, lại thấy bọn họ đều là những nam nhi nhiệt huyết, liền nói: "Cao huynh! Nếu các vị cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay đâu, các vị có định cải tà quy chánh hay không?".

Ngưu Phụng Nghĩa cười gượng nói: "Hiện nay thiên hạ chia làm bốn năm phần, nơi đâu mới là chỗ cho chúng tôi an cư lạc nghiệp đây? Bây giờ chúng tôi tụ tập thành đảng, không có kẻ nào dám động đến chúng tôi nữa, rất là oai phong. Cho dù chúng tôi muốn thu tay lại, nhưng các huynh đệ khác liệu có chịu đáp ứng hay không?".

Sát Kiệt nghiêm mặt nói: "Chúng tôi chỉ là bị bức ép mới phải vào rừng làm cướp, vì vậy trừ phi gặp chuyện vạn bất đắc dĩ, chúng tôi tuyệt đối không loạn sát vô tội. Lúc cướp của cũng lưu lại một phần, tuyệt đối không hạ thủ với ngư dân lao khổ, nếu Từ gia không tin có thể hỏi những người sống ở vùng phụ cận thì sẽ biết ngay tác phong hành sự của Đông Hải Bang chúng tôi".

Một tên đầu mục khác nói: "Lúc đầu chúng tôi nhìn thấy thuyền của hai vị đại gia có kỳ hiệu của Hải Sa Bang, còn tưởng rằng là Hải Sa Bang đang vận chuyển dê béo cho bọn Trầm Pháp Hưng nên mới đánh cướp".

Cao Chiếm Đạo chợt lên tiếng hỏi Khấu Trọng đang ăn uống nhồm nhoàm: "Khấu gia vừa rồi có chí tranh hùng thiên hạ, không biết trong lòng đã có đại kế gì chưa?".

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn Khấu Trọng, chỉ có gã mới hiểu được thủ đoạn chế ngự con người cao siêu của Khấu Trọng, vừa rồi gã đã dùng hết bản lĩnh để khống chế toàn bộ đám hải tặc trong lòng bàn tay, lúc cứng lúc mềm, dần dần làm cho bọn họ vừa khiếp vừa phục. Điểm lợi hại nhất của gã là đã cố ý khích lệ hùng tâm của đối phương, sau đó lại cố ý tỏ ra không có gì, khiến cho người ta phải cam tâm tình nguyện mà cầu đến gã. Khấu Trọng há miệng uống một ngụm rượu lớn, đặt mạnh chén xuống bàn, đưa tay áo quệt lên miệng, đảo mắt nhìn chúng nhân một lượt, chậm rãi nói: "Nói cho ta biết, hiện giờ ai là kẻ có tư cách và cơ hội đoạt được thiên hạ nhất?".

Cao Chiếm Đạo không do dự nói: "Tự nhiên là... hắc! Cao mỗ chỉ lấy việc luận việc... nếu luận thanh thế, đương nhiên là Lý Mật đứng đầu".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Hắn ta chỉ là oai phong bề ngoài mà thôi. Vấn đề lớn nhất chính là Đông Đô tường cao hào sâu, lại tập trung rất nhiều quân sĩ tinh nhuệ của nhà Tùy, thêm vào lại có Dương Thế Sung văn thao võ lược suất lĩnh, trước đây Lý Mật không đánh được Lạc Dương, bây giờ lại càng không thể, chỉ cần một khắc không cẩn thận, y sẽ lập tức thân bại danh liệt ngay thôi".

Sát Kiệt không hiểu hỏi: "Nghe đồn Mật công tinh thông sử học, thuộc lâu Sử Ký và hán Thư, lại lâu thông binh pháp, chuyện này có thể thấy từ chuyện ông ta bách chiến bách thắng. Mà lợi hại nhất là ông ta biết thu phục nhân tâm, nếu như ông ta không thể lấy thiên hạ, thử hỏi còn ai đủ tư cách làm chuyện đó nữa?".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Đừng quên rằng còn có Đậu Kiến Đức ở phía Đông Bắc kiềm chế Lý Mật, huống hồ tên tiểu tử này đã làm một chuyện cực kỳ không nên làm, cực kỳ xuẩn ngốc".

Ngưu Phụng Nghĩa ngạc nhiên nói: "Là chuyện gì?".

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng muốn nói gì, thầm nhủ với tài trí mị lực của Khấu Trọng, muốn lung lạc ba người này quả thật dễ như trở bàn tay. Khấu Trọng đợi cho mọi người yên lặng rồi mới mỉm cười chậm rãi nói: "Đó chính là y đã giết Đại Long Đầu Trác Nhượng, chuyện này đã làm cho những cự tượng trước đây đi theo Trác Nhượng đều bất mãn với y, quân Ngõa Cương giờ đây không còn đoàn kết nhất trí như trước nữa rồi".

Cao Chiếm Đạo không hiểu hỏi: "Nhưng mà hiện giờ vạn chúng quy tâm, thiên hạ quần hùng đều lần lượt đổ về Huỳnh Dương thành đầu nhập Mật Công, ý đồ cùng góp sức xây dựng đại nghiệp, thực lực đáng lẽ phải tăng không giảm mới đúng chứ?".

Khấu Trọng cười ha ha nói: "Đây chính là vấn đề thứ hai. Đầu tiên là người cũ bị người mới gạt bỏ và loại trừ càng làm cho đám tướng lĩnh trước đây thân thiết với Trác Nhượng sinh lòng hoài nghi, kể đó biến quân Ngõa Cương từ một đạo quân tinh nhuệ trở thành một lũ tạp nham, đây là ta còn chưa nói đến những gian tế của đối phương lợi dụng chuyện này mà xâm nhập phá hoại. Hừ! Người ta nói Lý Mật tài trí siêu phàm, theo ta thấy y cũng chỉ là hạng tầm thường mà thôi. Nếu ta mà là y, chỉ cần giam lỏng Trác Nhượng, để cho lão làm một thủ lãnh bù nhìn là được".

Bọn Cao Chiếm Đạo đưa mắt nhìn nhau, tất thấy đều lộ vẻ kinh hãi. Từ Tử Lăng thì thâm thở dài, biết được ý định tranh đoạt thiên hạ của Khấu Trọng đã như tên lấp vào cung, không thể quay đầu. Bọn Lý Mật giờ đây sẽ có thêm một kinh địch đáng sợ, mà thu phục bọn hải tặc Cao Chiếm Đạo này mới chỉ là bước đầu của gã mà thôi.

~ o O o ~